

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ όμως οι άνθρωποι του
Κουτριά, άδικα κι' ό πληγωμέ-
νος, ξανακατέβηκαν δίω μαζί από
τη σάλα πού τους άπόμεινε, γλυ-
στρώντας, πέφτοντας, άναστικώ-
μενοι και τρέχοντας πίσω άπ' τόν
άγνωστο, ό όποιος άδειάζε τό πε-
ριστροφό του έναντιόν τους...

Καί ξάφνα άκούστηκε ή φωνή
του Κουτριά, ό όποιος έδινε δια-
ταγές, έξορκίζοντας τούς άνθρώ-
πους του να τού φέρουν τόν άγνω-
στο ζωντανό ή πεθαμένο.

Στόν έξώστη τού παραθύρου, ή
Ματρένα Πέτροβνα είχε άρχισεί να
γύρισε πρός αυτόν βλαστημώντας, είδε τη Νατάσα, ή όποια, σκαμμέ-
νη διόκληση στόν έξώστη, ψυχαζόντας με τά τρεμάμενα χείλη της
λόγια άκατανόητα, παρακολούθοντας όσο μπο-
ρούσε τίς διάφορες φάσεις της καταδιώξεως,
προσπαθόντας να καταλάβη τί γινόταν πέρα, κάτω
άπ' τά δέντρα, κοντά στό Νέβα...

Η Ματρένα Πέτροβνα τήν άρπαξε τότε
άπ' τό λαιμό και τήν τραβήξε μέσα στό σαλόνι.
Θά τήν έπινγε ίσως, όταν ξάφνα είδε πως ό
στρατηγός ήταν εκεί!... Φανόταν μέσα στό χάρμα-
μα σάν σιάχτο!

Χώρις σέ ποιά θάνα ή Φέοντορ Τρεμπασόφ είχε
κατορθώσει να κατεβή ως τό ίσόγειο; Πώς είχε
συρβή ως εκεί!...

Έτορμε από όργη ή από τούτο κάτω άπ' τόν
άλλό στρατιωτικό μανδύα, πού είχε ρίξει άπάνω
του.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε με στοιγνή φωνή.

Η Ματρένα έπεσε τότε γονατιστή μπροστά
του, σταυροκοπήθηκε σάν να ήθελε να έπιαιλεσθή
τόν Θεό υρότινά της και, δείχνοντας τη Νατάσα,
δπως θά τήν έδειχνε σ' ένα δικαστή, είπε:

— Συμβαίνει, Φέοντορ Φεοντόροβιτς, ότι, για
μιά φορά άκόμα, ήθέλησα να σε δολοφονήσω...
Κι' αυτή πού άνοίξε, άτόρμε, τήν κατορία σου στό
δολοφόνο σου, είχε ή κόρη σου!...

Ό στοιγνήγος σπρώχθηκε και με τά δυό του χέ-
ρια στόν τούχο άπάνω, στόν όποιο γλιστρούσε και,
κωτιάζοντας τήν Ματρένα και τη Νατάσα, πού
κι' ή δυό σπονάτουσαν τώρα κατά γης σάν βρέτι-
δες, είπε στη Ματρένα:

— Έαυ με δολοφονείς!

— Ένώ; Έκανε εκείνη με μιά άπέροστη από-
γνωσι. 'Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! Ρότα τήν κόρη
σου... και άν αυτό πού σου είπα δεν είχε αλήθεια,
πτότωσέ με, Φέοντορ Φεοντόροβιτς!... Σκότωσέ
με σάν ένα προαίριο σνάλ!... κι' ένώ θί σου πού
εγχοιστώ!... Εύχαριστώ!... Καί θά πεθάνω εύ-
χησιασμένα άν αυτό πού σου είπα δεν είν' αλήθη-
νό... 'Ω! ήθά ήθελα να είχα πεθάνει νύχτας!...
Σκότωσέ με!...

Ό Φέοντορ Τρεμπασόφ δεν της άπάντησε.
Μά τήν έσπρώξε με τό ραβδί του σάν ένα φορή-
μι πού βράζειται στό δρόμο του. Τότε ή Ματρένα,
χωρίς να πη λέξι, άγορα, τρουερί, άναστικώθηκε
στά γόνατά της και ζήτησε με τά βλοσυρά της
βλέμματα, με τά βλάμιατά της της τοελλής, τό
δολο πού της είχε πάρει ό Ρουлтаμπιλ. 'Ω! αυτό
άν είχε άκόμα στα χέρια της δεν θά δίσταζε
όποτε στιγμή να σκοτωθί, άφού είχε προαίρεσει
τήν περιφρόνησι τού σιζύγου της.

Ό στρατηγός ούτε καταδέχτηκε πειά να τήν
κωτιάζη. Γύρισε μόνο πρός τήν κόρη του, ή όποια
ώλλόλως σάν τρελλή άπάνω στό παρτέτο και της
είπε:

— Σίφω, Νατάσα Φεοντορόβνα!

Τότε ή κόρη τού στρατηγού κατάλαβε ότι ό πατέρας της δεν μπο-
ρούσε να πιστέψη ποτέ στην ένοχή της. Γι'αυτορσε ως αυτόν και τού
φίλησε τά χέρια σάν μιá εϋχυσμένη σκλάβα.

Έκείνη τη στιγμή, άλλεπάλληλα χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρ-
τα της δωράντας. Η Ματρένα, πιστός σκότος, έτοιμος να πεθάνη από
τήν περιφρόνησι τού κέρου του, μά πάντοτε στή θέσι της, έτρεξε, νο-
μίζοντας ότι κάποιος καινούργιος κώνιους άπειλούσε τόν στρατηγό.
Μά άμέσως άναγνωρίσε τήν φωνή τού Κουτριά, ό όποιος παρακα-
λούσε να τού άνοίξουν. 'Ανοίξε και τόν έμπασε ή ίδια μέσα.

— 'Ε, λοιπόν; τόν ρώτησε με βεσία.

— 'Ε, λοιπόν, της άπάντησε ό άρχηγός της αστυνομίας. Τ'ο ν
σκότωσαν!

Μιά κραγή άκούστηκε τότε, μιá κραγή της Νατάσας.

— Και ποιός... ποιός... ήταν; ρώτησε λαχνασιμένη ή Ματρένα.

Ό Κουτριά χωρίς να της άπάντησε, προχώρησε ως τόν στρα-
τηγό και τού έοκίσε τά χέρια.

— Στρατηγέ, τού είπε, σκοτώσατε έναν άνθρωπο, ό όποιος είχε
όρμησθί τόν θάνατό σας κι' είχε γίνει όργανο τών έχθρών σας!

— Μήπως τόν έξωφ αυτόν τόν άνθρωπο; ρώτησε ό Φέοντορ.

— 'Ηταν ένας άπ' τούς φίλους σας! Τόν αγαπούσατε σάν παιδι
σας!

— Τόνομά του;

— Ρωτήστε τήν κόρη σας να σας τό πη, στρατηγέ!

Ό Φέοντορ γύρισε τότε πρός τη Νατάσα, ή όποια πυρολούσε με
τά βλέμματά της τόν Κουτριά, προσπαθόντας να μαντέψη άν έλεγε
αλήθεια ή ψέματα.

— Ξέρεις, Νατάσα, τόν άνθρωπο πού ήθελε να
με σκοτώσ; τήν ρώτησε.

— 'Όχι! άπάντησε εκείνη στόν πατέρα της μ'
ένα αλη'ινό τόνο λύσσης. 'Όχι! Αιτόν τόν άνθρωπο
πó δεν τόν ξέρω!

— Δεσπονίς, είπε ό Κουτριά, με φωνή σταθε-
ρή — τρουερά έχθρική — τού άνοίξατε σεις ή ίδια,
με τά χέρια σας, αυτό τό παρτίνο άπόψε... 'Όπως
άλλωστε τού τό άνοίξατε τόσες φορές ως τώρα!
'Ενώ δίω εδώ μέσα έκαναν τό καθήκον τους και
άγριπνούσαν για να μη μποή κανείς να μπη
τή νύχτα στό σπίτι όπου αναπαύονταν ό στρατηγός Τρε-
μπασόφ, κυβερνήτης της Μόσχας, καταδικασμένος
εις θάνατον από τήν κεντρική έπαναστασιακή έπι-
τροπή, έσεις μιτάζατε τούς έχθρούς του στό σπίτι του!

— Άπάντησε, Νατάσα! είπε ό στρατηγός. 'Α-
πάντησε άν είχε αλήθεια αυτό! 'Εμπασε κανέναν
εδώ μέσα τή νύχτα;

— Πατέρα, είν' αλήθεια!

Ό Φέοντορ Τρεμπασόφ μούγκρισε σάν λιον-
τάρι:

— Τόνομά του;

— Θα σας τό πη ό κύριος; άπάντησε ή Νατάσα
με φωνή πού ό τρούπος τήν έκανε στοιγνή — και
έδειξε τόν Κουτριά. Γιατί δεν σας λέει ό ίδιος
τόνομα αυτού τού άνθρώπου; Τό ξέρει, άφού, όπως
λέει, τόν σκότωσε!...

— Και άν αυτός ό άνθρωπος δεν είχε νερός,
είτε ό Φέοντορ, ό όποιος έκανε τρουερές προπα-
θειες για να συγρωτηθί, άν αυτός ό άνθρωπος πού
τόν έμπασε εδω τή νύχτα, κατορθώσε να ξεφύγη,
όπως φάνεσαι να έλπίζεις, θά μάς πης τόνομά του;
— Δεν θά μπορούσα, πατέρα!

— Και άν σε παρακαλούσα να μου τό πης;

'Η Νατάσα κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.

— Και άν σε πρόσταξα;

— Θα μπορούσατε να με σκότωσατε, πατέρα, μά
δεν θά πρόφερα ποτέ αυτό τό όνομα!

— Δυστυχισμένη! φώναξε ό στρατηγός.

Και ήρωσε τό ραβδί του πάνω άπ' τό κεφάλι
της. 'Ετσι ό 'Ιβάν ό Τρουερός σκότωσε τόν γιού
του. Μά ή Νατάσα, άντι να σάμνη τό κεφάλι της
κάτω από τό κτύπημα πού τήν άπειλούσε, γύρισε
πρός τόν Κουτριά και τού φώναξε θριαμβευτικά:

— Δεν τόν σκοτώσατε!... 'Αν είχατε κατορ-
θώσει να τόν πιάσετε ζωντανό ή πεθαμένο, θά είχα-
τε πη κιόλας τόνομά του!

Ό Κουτριά έκανε τότε δυό βήματα πρός αυτήν,
έβαλε τό χέρι του στόν ώμο της και είπε:

— Είπε ό Μιχάλης Νικολάγιεβιτς
Κορσάκωφ, ό έπασπιστής τού πατέρα σας!

— Ό Μιχάλης Κορσάκωφ! φώναξε ό στρατηγός.
'Η Ματρένα Πέτροβνα, σάν να τήν τινάζε αυ-

τή η αποκόλλησης, πετάχθηκε πάνω, για να φωνάξει κι εκείνη :

— 'Ο Μιχάλης Κορσασώφ !
— 'Ο στρατηγός, πού δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά του, έτοιμαζόταν κιόλας να διαμαρτυρηθῆ, όταν είδε την κόρη του, η οποία είχε γίνει κατάκλημα και προστάθηκε να φύγει προς την κάμαρά της. Με μια τρομαχτική κίνηση την κράτησε και της είπε :

— Νατάσα! Ού μοι πῆς τί ἔρχόταν να κάνει ἐδῶ τῆ νύκτα ὁ Μιχάλης Κορσασώφ ;

— Φέοντορ Φροντόροβιτς, ἔρχόταν να σέ δηλητηριάσει !

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶπε ἡ Ματρώνα, ἡ ὁποία ἄρχισε τώρα να μιλάει ἀκούραστα, γιατί ἔβλεπε στὴ φωνὴ τῆς Νατάσας τὴν πῶ θλιβερὴ ὁμιλολογία τῆς ἐνοχῆς τῆς. Σὰν Ἑριννύς ἐκδικητριά διηγήθηκε με τραγικὴς τρόπος τὰ πάντα... Ἐλεγε τί εἶχαν κάνει αὐτὴ κι' ὁ μικρὸς Γάλλος, για να πιάσουν στὴν παγίδα ἐκεῖνον πού ἤθελε να σκοτώσῃ τὸν στρατηγό. Καί, τελειώνοντας, ἔδειξε τὸν Ρουλιταπιλ και φώναξε :

— Νὰ ὁ σωτήρας σου !

Ἡ Νατάσα, ἀκούγοντας τὴν τραγικὴ αὐτὴ διήγησι, συγκρατήθηκε ἐναντιωμένως για να μὴ τὴν διακόψῃ... κι' ὁ Ρουλιταπιλ, ὁ ὁποῖος τὴν κῆρυξε, ἔβλεπε ὅτι κατέβαλε κι' αὐτὸ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες. Ἡ ἀποκόλλησης μάλιστα τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Μιχάλη δεν τὴν ἐκμηδένισε καθόλου, ἀπεναντίας φάνηκε σὰν να τῆς ξαναδῖνε ὅλη τὴν τὴν ζωὴ πού ποῖν ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει.

Ὅταν μάλιστα, ἡ Ματρώνα τελείωσε, φωνάζοντας : «Νὰ ὁ σωτήρας σου!» ἡ νέα κόρη, ἀκούοντας στὸν Ρουλιταπιλ τρομαχτικὰ ἔκδηματα μῆσους, φώναξε κι' ἐκείνη :

— Νὰ αὐτὸς πού ἔγινε ἀφορμὴ να σκοτωθῆ ἕνας ἄθῳος !

Καί γυρίζοντας πρὸς τὸν πατέρα τῆς, πρόσθεσε :

— 'Ὁ!... πατέρα!... ἀφῆσέ με, ἀφῆσέ με να πῶ ὅτι ὁ Μιχάλης Κορσασώφ, τὸν ὁποῖον, τ' ὀμιλοῦν, ἔπιπτα ἀπὸψε ἐδῶ... δεν ἦταν αὐτὸς πού ἦρθε και χθές... κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἦ'ελε να σέ δηλητηριάσει ἦταν ἕνας ἄλλος !

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ρουλιταπιλ ῥῆμασις λίγο. Ὡστόσο εἶπε ἀπλῶ :

— 'Ὁχι, δεσποινίς, ἦταν ὁ ἴδιος !

Καί ὁ Κουριάν θεωρήσει καθήκον του να προσθέσει :

— Βοήθαμε ἄλλοστε τις ἀποδείξεις τῶν σχέσεων τοῦ Μιχάλη Κορσασώφ με τοὺς ἐπαναστάτες.

— Ποῦ; ῥώτησε ἡ νέα, στῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο ζωγραφίζονταν τώρα μιὰ φοιχτικὴ ἀγωνία.

— Στὴ βίλλα τοῦ Κρεστόφοου, δεσποινίς.

Τὸν κῆρυξε ἐπὶ ὥρα, σὰν να ἤθελε να εἰσχωρήσει ὡς τὸ βάθος τῆς σκέψεώς του, και κάποταν τὸν ῥώτησε ἱκετευτικὰ :

— Τί ἀποδείξεις ;

— Μιὰ ἀλληλογραφία, τὴν ὁποία σφραγίσαμε.

— Ἀπειθῆνόνταν σ' αὐτόν; ξαναῤῥώτησε λαχανασμένη ἡ Νατάσα.

Τί εἶδους ἀλληλογραφία ἦταν;

— Ἄν σὰς ἐνδιαφέρει ἴδῃ τὴν ἀνοίξουμε μπροστὰ σας.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔκανε ἀναστενάζοντας ἡ νέα. Ποῦ δρῆκατε αὐτὴ τὴν ἀλληλογραφία ;

— Σὰς εἶπα : στὴ βίλλα, στὴν κάμαρά του... Διαρῆξαμε τὸ σιγῆται τοῦ γραφείου του.

Ἡ Νατάσα φάνηκε σὰν ν' ἀνατῆ, μιὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ πατέρας τῆς τὴν ἄραξε ἀπέτομα ἀπ' τὸ μπράτσο και τὴ ῥώτησε :

— Ἐμπρός, Νατάσα! θὰ μῆς πῆς τί ἔρχόταν να κάνει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδῶ, τὴ νύκτα!...

— Στὴν κάμαρά σου! ἐπρόσθεσε ἡ Ματρώνα.

Ἡ Νατάσα γύρισε τότε πρὸς τὴν Ματρώνα και τῆς φώναξε :

— Τί πιστεύετε, λοιπὸν, σεις;... Πέστε το!... Πέστε το λοιπόν!...

— Κι' ἐγὼ τί πρέτει να πιστέψω! μούγκρισε ὁ Φέοντορ. Δεν μοι εἶπες ἄκουα τίποτε! Ἄγνοοισης ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε σχέσεις με τοὺς ἐχθροὺς μου;... ἴσως εἶσαι ἀθῶα σ' αὐτό... Ναι, θέλω να τὸ σκέπτομαι πὼς εἶν' ἔτσι!... Θέλω!... Θέλω!... Μὰ γιατί τὸν δεχόσῃ;... Γιατί;... Γιατί;... Γιατί τὸν ἐμπιάσει ἐδῶ σὰν κλέφτη ἢ σὰν... ἐραστή;...

— 'Ὁ! πατέρα! φώναξε ἡ Νατάσα. Ἐῤῥεις πὼς ἀγατῶ τὸν Βορι. Ἐῤῥεις πὼς τὸν ἀγατῶ με ὅλη μου τὴν καρδιά!... Και πὼς δεν τὰ παντρετῶ ποτὲ ἄλλον ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν...

— Τότε!... Τότε!... Τότε!... θα μιλήσει;...

Μιὰ ἀληθινὴ κρῖσις κινήσεισε τὴ Νατάσα, ἡ ὁποία φώναξε :

— 'Α! πατέρα! πατέρα!... Μὴ με ρωτᾶς!... Δεν μπορῶ να σου πῶ τίποτε!... Τίποτε!... Τὸ μόνο πού μπορῶ να σου πῶ εἶνε ὅτι εἶμαι σίγουρη, ἀκούς, σίγουρη, πὼς ὁ Μιχάλης δεν ἦθε και χθές τὴν νύκτα ἐδῶ...

— Ἡῤῥε! ἔθεβάωσε και πάλι ὁ Ρουλιταπιλ, με φωνὴ ἐλαφρὰ ταραχμένη.

— Ἡῤῥε με τὸ δηλητήριο! ἦθε για να δηλητηριάσει τὸν πατέρα σου, Νατάσα! πρόσθεσε ἡ Ματρώνα, ἡ ὁποία σφραγιόρριζε τὰ χέρια τῆς μ' ἀπέλπισια.

— Κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ἡ Νατάσα μ' ἕνα τόνου πεποθήσει; τέτοιο ὥστε ἔκανε ν' ἀνατριχῶσουν ὅσοι δεσι δεσιζόντοσαν ἐκεῖ, και προπῆντον ὁ Ρουλιταπιλ... κι' ἐνὸ σὰς λέω ὅτι δεν ἦταν αὐτός!... Δεν μπορεῖ να ἦταν αὐτός!... Σὰς ἀραξίωμα πὼς ἦταν ἕνας ἄλλος... ἔνας ἄλλος!

— Μὰ τότε κι' αὐτὸν τὸν ἄλλον ἐσεῖς τὸν μπᾶσατε ἐδῶ; εἶπε ὁ Κουριάν.

— Μήπως; ἔῤῥω κι' ἐγὼ!... Ναι, ἐγὼ εἶχα ἀφῆσει τὸ παράθυρο μισάνοιχτο!... Ναι, ἐγὼ τὸ ἔκανα αὐτό... μὰ περιμένα τὸν Μιχάλη, ὁ ὁποῖος δεν ἦθε κι' ἐπειδὴ ἔκουσα θόρυβο ἀπάνω, προσήθηκα πὼς κάποιος κατέβαινε και ξανακλείσει τὸ παράθυρο. Ὅσο για τὸν Μιχάλη, δεν μποροῦσε να διαπράξει τὸ ἐγκλήμα πού λέτε... Καί τώρα, πατέρα, σκοτώστε με, γιατί δεν μπορῶ να πῶ περισσότερα!

— Τὸ δηλητήριο, εἶπε νυχρὰ ὁ Κουριάν, τὸ δηλητήριο πού ἔρριξαν μέσα στὸ ναρκωτικὸ τοῦ στρατηγού εἶνε τὸ θεοῖχο ἀρσενικό, τὸ ὁποῖο δεσιζόνταν στὰ σταφύλια, τὰ ὁποία ἔφερε ὁ ἀλλοῤῃς. Τὰ σταφύλια αὐτὰ ἀλλοῤῃς τὰ ἔδωσαν στὸν Μιχάλη και στὸν Βορι... Τὰ σταφύλια αὐτὰ ἐξαρῶσθησαν... Ἄν λοιπὸν ὁ Μιχάλης εἶνε ἀθῳός, καθηροῖσῃτε τὸν Βορι...

Ἡ Νατάσα, ἡ ὁποία φαινόταν πὼς εἶχε χάσει πειὰ κάθε δύναια να ὑπερασπίσει τὸν αἰτὸ τῆς ἀναστῆσε και εἶπε ὅτι ἕνα ῥόγχο στὴ φωνὴ τῆς :

— 'Ὁχι! ὄχι! Μὴ καθηροῖσῃτε τὸν Βορι!... Αὐτὸ μᾶς ἔπεισε τώρα!... Μὴ καθηροῖσῃτε τὸν Μιχάλη!... Μὴ καθηροῖσῃτε κανένα, ἀφοῦ δεν ἔξερε... Αὐτοὶ οἱ δύο εἶνε ἀθῳοί!... Πιστεύετε με... Πιστεύετε με!... Ἄ! πὼς να σὰς πῶ!... Πὼς να σὰς πῶ!... Δεν μπορῶ τίποτε να σὰς πῶ!... Σκοτώσατε τὸν Μιχάλη!... Ἄ! τί κάνετε!... Τί κάνετε!

— Σκοτώσατε ἕναν ἄνθρωπο, ἀπάντησε με τὴν παγωμένη του φωνὴ ὁ Κουριάν, ὁ ὁποῖος ἐκτε-

λοῦσε καθήκοντα δημίου τῶν μηδενιστῶν!

Ἡ Νατάσα κατῶρρισε ν' ἀνορθωθῆ με μιὰ καινούργια ἐνεργητικότητα και, ἐνώνοντας τῆς γροθίες τῆς πρὸς τὸν Κουριάν, φώναξε :

— Δεν εἶν' ἀλήθεια!... Δεν εἶν' ἀλήθεια!... Ψέματα!... Σκοφαντίες!... Ἀτιμίες τῆς ἀστνομίας!... ἔκανε ψεύτικα χαρτιά για να τὸν ξεμπροῤῃνον!... Δεν εἶχε κανμιὰ ἀλληλογραφία στὸ σπίτι του... Δεν εἶνε δυνατόν!... Δεν εἶνε ἀλήθεια!...

— Ποῦ εἶν' αὐτὰ τὰ χαρτιά; ῥώτησε τότε ἔξρῶ ὁ στρατηγός. Φέρετε να μου ἀίσεως, Κουριάν, θέλω να τὰ ἰδῶ!

Ὁ Κουριάν ταραχθηκε ἐλαφρὰ κι' ἡ ταραχὴ του αὐτὴ δεν πέρασε ἀπαράητη ἀπ' τὴ Νατάσα, ἡ ὁποία φώναξε :

— Ναι!... Ναι!... Ἄς τὰ φέρει λοιπόν!... Ἄς τὰ φέρει ἂν τὰ ἔχει! Μὰ δεν τὰ ἔχει!... Δεν ἔχει τίποτε!... Βλέπει, πατέρα, πὼς δεν ἔχει τίποτε!... Ἄν τὰ εἶχε θὰ μοι τὰ εἶχε πετάσει κιόλας κατὰμουτρα!... Δεν ἔχει τίποτε! Ναι, πατέρα!... Ναι!... Ναι!...

Καί σωριάστηκε πάλι στὸ πάτωμα, κλαίοντας, ὀλοῤῃζοντας, κι' ἐπαναλειπνόντας : «Δεν ἔχει τίποτε!... Βλέποντῆς τὴν κανεῖς, θὰ εἶλεγε πὼς ἔκλαψε ἀπὸ χαρὰ.

(Ἄχολουθεῖ)

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

(Πινᾶς τοῦ Μ. Καῆ)